

SOFI
KINSELA

**Kako to
izgleda?**

Prevela
Aleksandra Čabraja

■ Laguna ■

Naslov originala

Sophie Kinsella

WHAT DOES IT FEEL LIKE?

Copyright © 2024 by Madhen Media Limited
All rights reserved.

Translation copyright © 2025 za srpsko izdanje, LAGUNA

Henriju

Pre

Kako napisati knjigu

„A sad“, kaže fina novinarka iz časopisa *Moderna žena*, „kažite nam kako se osećate dok pišete svoju sedmu knjigu?“

„Osećam se sjajno“, laže Iv. „Stvarno sam oduševljena što radim na tome i jedva čekam da je podelim sa svim svojim čitaocima.“

To je noćna mora. Reči ostaju zaglavljene nedeljama i ne znam šta radim. Sve mi to deluje prenapadno; sve deluje besmisleno. Zašto sam uopšte želela da budem pisac?

„Možete li da nam kažete nešto o tome?“, navljuje novinarka.

„Da, to je duga porodična saga o Vilsonovima, koja se odvija između dva rata u velikoj porodičnoj kući na seoskom imanju.“

„Zvuči predivno!“

„Pa, hvala“, odgovara Iv, ne baš ubeđena.

„Jedva čekamo da je čitamo! A sada, znam da naši čitaoci žele da vas pitaju: imate li neke savete za one koji žele da postanu pisci?“

„Da“, kaže Iv, koja je na to pitanje odgovarala oko dvadeset pet hiljada puta, te je stoga dobro uobličila odgovor. „Zapravo, imam. Moj savet je da napišete knjigu koju biste sami želeli da pročitate. Zamislite da ulazite u knjižaru i pronalazite savršenu knjigu. Knjigu koju biste odmah kupili. Kako ona izgleda? O čemu govori? Kojeg je žanra? Zatim napišite tu knjigu. A najvažnije od svega, pišite istinu. Pišite ono što znate i radite to ubedljivo. Ne mislim da treba da pišete esejistiku“, pojašnjava ona. „Hoću da kažem, pišite istinu o životu, kojim god žanrom da se bavite.“

„Veoma mudar savet. A sad“, kaže novinarka, „da pređemo na vaš privatni život, imate petoro dece! Kako, za ime sveta, uopšte uspevate da pišete?“

„Pa, moj muž je sjajan“, odgovara iskreno Iv. „Ne bih to uspela bez njega. Na primer, danas je odveo svu decu na izlet da bih ja mogla da pišem.“

„Kakav car!“

„Jeste. I radimo kao tim. Mislim, uvek imamo mnogo posla. Uvek smo u gužvi. Ali želeli smo veliku porodicu i uživamo u tome.“

„Pa, hvala vam“, kaže novinarka. „To bi bilo sve. Mnogo vam hvala, i mnogo sreće s novom knjigom.“

„Veliko hvala *vama*“, odgovara Iv. „Prijatan dan.“

Ona odloži telefon, duboko uzdahne i mrzovoljno pogleda u ekran svog računara.

Nazad na pisanje. Nema izgovora, kuća je prazna. Nevolja je u tome što je izgubila sav entuzijazam koji ju je ranije držao u vezi sa zapletom, a treba da napiše još osamdeset hiljada reči.

Nevolja je u tome što više ne marim za te glupe Vilsonove, razmišlja sumorno Iv. Baš me briga hoće li gospodin Vilson ostati bez posla, i baš me briga hoće li se Harijet Vilson smuvati sa konjušarem, čak ne marim ni da li će Britanija ući u rat.

Ona razmišlja da li da napravi sebi kafu – a onda se predomisli. Možda će otići da sedne u kafić i tamo potraži nadahnuće.

Čim zalupi ulazna vrata za sobom, oseća se bolje. *Eto*. Samo joj je trebalo malo svežeg vazduha. Ona šeta ulicom, uživajući u suncu i primamljivim izlozima koji se usput pomaljaju. Skoro je ušla u Vimbldon vilidž, fensi ulicu sa skupim radnjama i kafićima sa obe strane i...

O bože.

Ona stane kao ukopana ispred butika koji je ranije često posećivala. U izlogu se nalazi samo jedna lutka, na kojoj je haljina, a dok je posmatra, Iv oseća kako joj je srce zaigralo.

To nije bilo kakva haljina, to je čudesna, srebrnasta boginja od haljine, od svetle sivosmeđe svile i sa nizovima srebrnog štrasa. Od tankih bretela ukrašenih perlicama do majušnog šlepa, haljina je savršena. To je haljina za dodelu Oskara. Savršeno bi joj stajala. Jednostavno *mora* da je proba.

Vilsonovi i njihova oronula kuća na selu ispare joj iz glave dok ulazi u radnju i zamoli prodavačicu da proba haljinu sa srebrnim štrasom.

„Naravno“, kaže prodavačica, skidajući haljinu s lutke u izlogu. „To je haljina kreatorke Dženi Pakam. Ostala nam je još samo ova. Predivna je, zar ne? Za kakvu vam priliku treba?“

O bože, pomisli Iv. *Šta ja to radim?* Ona ne ide ni na kakve pomodne žurke. Kada će uopšte moći da obuče ovakvu haljinu?

Iv nema odgovor na to pitanje. Jednostavno zna da mora da proba tu haljinu.

„Ni za kakvu posebnu priliku“, odgovara Iv. „To je prosto božanstvena haljina.“

Nekakva prilika će već iskrsnuti, Iv je sigurna u to.

Dok se uvlači u haljinu, Iv već zna da je savršena i upravo zausti da zamoli prodavačicu da joj pomogne

oko rajsferšlusa, kad joj zazvoni telefon. O bože, to je Nik. Trebalo bi da piše knjigu, a umesto toga već je napola obukla haljinu koja joj nije potrebna.

„Halo?“, kaže ona, svesna da joj se u glasu naslućuje griža savesti.

„Dušo, izvini što te ometam dok pišeš“, kaže poznati zvonki glas. „Samo sam se pitao kako ti ide i hoćeš li da još malo zadržim decu napolju?“

„Ne, ne brini“, odgovara ona, pomalo kreštavo. „Ja sam... Zapravo, skoknula sam napolje da malo potražim inspiraciju.“

„Sjajno!“, kaže njen muž, ništa ne sluteći, a Iv porcrveni. Sad se stvarno oseća krivom. Ali ovo je *tako* prelepa haljina. „Pa, neću da ti smetam“, nastavlja on. „Srećno! Vidimo se kasnije.“

Iv izlazi iz kabine a prodavačica naglo udahne. „Izgledate fenomenalno! *Morate* da pronađete neku priliku da je obučete.“

„Ako kupim haljinu, prilika će se pojaviti“, odgovara Iv zagonetno. „Bar ja u to verujem.“

„Pa, hoćete li je kupiti?“

„Mislim da hoću. Možete li, molim vas, da mi zakopčate rajsferšlus?“

Dok joj prodavačica zakopčava rajsferšlus, Iv već zna da će kupiti haljinu. Istovremeno se bori sa grižom savesti, jer „kupiti haljinu“ svakako nije bilo na

njenom današnjem spisku stvari koje treba uraditi. Njen spisak stvari koje treba uraditi sastojao se od samo jedne stavke: „pisati knjigu“. Ona ima ugovoren rok i izdavač je čeka, da i ne spominje svoje verne čitaoce.

Pošto se iskobeljala iz haljine a prodavačica ju je složila i umotala u svilenu hartiju, Iv na telefonu otvori radnu verziju teksta svoje knjige i pređe pogledom preko nje. Svaka reč joj je odvratna. Potom pogleda u svoj najnoviji izveštaj za viza karticu. Ni to joj se ne dopada naročito. Kako je mogla toliko da potroši? U poslednje vreme čak nije ni išla u kupovinu. Ona skroluje dole-gore, pa opet dole, pokušavajući da se seti kako je potrošila trideset devet funti u *Fortnam end Mejsonu*. Ona čak i ne ide u *Fortnam end Mejson*.

A onda se dogodi nešto čudno. Njene sopstvene reči joj odjeknu u mislima, glasno i zvonko.

Napišite knjigu koju biste sami želeli da pročitate. Pišite istinu o životu, kojim god žanrom da se bavite. Pišite ono što znate i radite to ubedljivo.

O čemu bi ona želela da čita? Šta je to u šta se ona razume? Koje je istine saznala o životu?

Na pamet joj pada sasvim nova ideja za knjigu, tako sveža i uzbudljiva da ona otvara novi fajl na

telefonu i počinje brzo da kuca, trudeći se da sačuva ideju pre nego što je zaboravi. Poslušaće sopstveni savet. Pisaće istinu. Napisaće knjigu koju bi sama želela da pročita. Pisaće o onome što zna.

Hej, rasipnice – Iv Monro

Prvo poglavlje

Dobro. Ne paniči. Dok je buljila u izveštaj za svoju viza karticu, Dora Dilejni je osetila kako prolazi kroz sve faze žaljenja. Šok, bes, poricanje, pregovaranje i konačno – veoma nerado – prihvatanje.

Moglo bi biti i gore, pomislila je, sumorno gledajući u ekran svog telefona. Dug je samo deo životnog ciklusa, poput umetnosti ili taj-čija, i treba ga kao takvog i prihvatiti. Mada, je li moguće da je stvarno potrošila devedeset devet funti i pedeset penija u *Sefori*? Gde joj je bila pamet? A šta je sa onih četrdeset pet funti u *Nort fejsu*? Ona nikad nije ni bila u *Nort fejsu*. Da li to ona pati od amnezije?

Čekaj, da joj nije neko ukrado kreditnu karticu?

Iv odahne, sačuva otkucani tekst a zatim ponovo čita svoje reči, sve radosnija. To već liči na nešto. *Piši o onome što znaš*. Knjigu o kupovini u Londonu, a ne neku dosadnu sagu sa seoskog imanja. Već razmišlja unapred: planira poglavlja, zamišlja dijaloge, smeje

se šalama. Biće zabavno pisati ovu knjigu. *Zabavno*. I ona jedva čeka da se tome posveti. Zajebi one glupe Vilsonove i njihove haljine za čaj i uzdržane manire više klase. Ona želi da piše nešto *stvarno*, što se dešava *sad*.

„Želite li naš katalog?“, pita prodavačica, koja je strpljivo čekala da Iv završi.

„Da, molim, zašto da ne?“, kaže Iv, osećajući talas samopouzdanja. Njena nova knjiga će biti uspešna. Prilika da obuče blistavu haljinu će se pojaviti. A ovo će uvek biti njena srećna haljina, haljina koju je nosila kad joj je sinula potpuno nova ideja.

„Da li vam je potrebno još nešto?“, pita prodavačica. „Cipele? Ogrtač?“

„Ne, hvala“, odgovara Iv, blaženo se smeškajući i posežući za svojom kreditnom karticom. „Imam sve što mi je potrebno.“

Draga Iv,

Mnogo vam hvala za rukopis knjige *Hej, raspnice*. I dozvolite mi da pre svega kažem: au! Kakva promena pravca za vas! Komedija mi se sviđa, Dora je urnebesna i sve to izgleda vrlo sveže i moderno.

Pokazala sam rukopis nekolicini članova našeg tima i svi su podjednako oduševljeni kao i ja. Sjajno! Unapred se radujem opširnijem razgovoru o tome kako ćemo objaviti ovu izuzetnu knjigu. U međuvremenu, još jednom, čestitam!

Kamila Grej,
Urednica

Draga Iv,

Samo želim da ponovim ono što je Kamila rekla – knjiga mi se svidela i jedva čekam da se pozabavim promotivnim idejama. Ovo će biti zabavno! A od Kamile sam upravo saznala da je i Dizni dao ponudu za prava za ovu knjigu – čestitam!

Već razmišljamo o nekim zanimljivim partnerstvima sa modnim prodavnicama, a možda i nekim događajima. Da li ste raspoloženi za tako nešto? U međuvremenu, iz časopisa *Kantri women* su nas pitali da li biste želeli da uzmete učešća u njihovoj redovnoj rubrici „Ja i moj brak“. To je opušten tekst i predstavljao bi intervju o vašem braku, mejlom ili telefonom, kako god vam je zgodnije. Javite mi da li vam to odgovara.

Još jednom vam čestitam na knjizi *Hej, rasipnice* i nazdravljam izdavačkom uspehu – i filmu!

Klo Džeret

Direktorka marketinga

Kantri vumen

JA I MOJ BRAK

Iv Monroe je autorka knjiga *U poslednjem trenutku*, *U paru* i najnovijeg romana *Hej, rasipnice*. Udata je za Nika i imaju petoro dece: Džona, Lea, Artura, Redžija i Izobel.

Gde i kada ste upoznali svog muža?

Upoznali smo se moje prve večeri na Oksfordu, na žurci. Nismo se odmah zbližili, ali nekoliko meseci kasnije počeli smo da se zabavljamo.

Kada ste se zaljubili u njega?

Čula sam Nika kako peva na koncertu i to je bilo to, gotovo. Njegov neverovatni glas me je oborio s nogu i jednostavno sam morala da ga osvojim. Tako sam počela napadno da ga

jurim i uspela sam da ga zainteresujem. Od tada smo zajedno.

Jeste li imali romantično venčanje?

Tada sam imala tek dvadeset jednu godinu i bila sam veliki romantik, te smo priredili veliko venčanje sa muzikom a ja sam imala venčanicu nalik na ogromnu puslicu.

Koja je njegova najbolja osobina?

Nik se vrlo bučno i vedro smeje. On mi je prvi čitalac, i kad god čita moju najnoviju knjigu šetam gore-dole po prizemlju, nadajući se da ću čuti njegov smeh.

Oko čega se svađate?

Oko krša. Gomilam mnoštvo stvari, a Nik bi bio najsrećniji kada bi kuća ličila na praznu kutiju.

Da li bi on ostao uz vas i u nekoj teškoj situaciji?

Svakako. Ne mogu da zamislim nikoga koga bih radije imala uz sebe od Nika.

Čemu se nadate u budućnosti?

Dugom i srećnom zajedničkom životu!